

De Never Evers

Liefde, Chaos en een Hamster

Blossom
BOOKS

Twitter mee: #deneverevers

NUR 284/W101601

© MMXVI Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXVI Tekst: Tom Ellen en Lucy Ivison

First published in Great Britain by Chicken House

Published in arrangement with Rights People, London

Oorspronkelijke titel: *Never Evers*

Nederlandse vertaling: Astrid Staartjes

Omslagontwerp: Karst-Janneke Rogaar

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Blossombooks.nl

*Voor Lisa. 'Ik heb nooit meer zulke vriendinnen gehad
als toen ik twaalf was. Jezus, wie wel?' – L.I.*

*Voor alle leden van About Time, The Defectors,
Joe's AWOL en Voytek Stanley. Maar vooral voor Robin,
Chris, Harvey en Neil. – T.E.*

1

Muis

‘Je kunt daar niet eeuwig blijven zitten.’

Ik rolde dramatisch met mijn ogen, ook al kon ze me niet zien, ging met kleren en al in het bad liggen en sloeg als een slapende vampier mijn armen over elkaar. En toen viel er een fles *Herbal Essences* op mijn hoofd.

Ik wist natuurlijk ook wel dat in de badkamer wonen geen langetermijnoptie was. Het was een wanhoopsdaad. Op een gegeven moment zou ik ofwel uit het raam moeten springen, ofwel de deur van het slot halen en naar buiten glippen. Niet echt *Braveheart*-materiaal. Is er ooit weleens iemand die zichzelf in een badkamer had opgesloten triomfantelijk naar buiten gestapt?

Ik liet mijn hoofd tegen de koude tegels rusten. Ik had nog nooit aangekleed en wel in bad gezeten. Als ik geen tijdelijke inzinking had, zou het waarschijnlijk heel ontspannend zijn. Met mijn Converse draaide ik de kraan open en er stroomde een dun straaltje water uit. Ik pakte mijn felblauwe kerst-badbom en hield hem met twee handen onder het water. Bruisend kwam hij tot leven.

‘Als je echt niet wilt gaan, dan hoeft het niet,’ zei mijn moeder zachtjes aan de andere kant van de deur. Het klonk alsof zij degene was wier leven was verpest.

‘Meen je dat echt?’ Ik dacht dat het opstandig zou klinken maar het kwam er hikkelig en broos uit.

‘Je bent veertien, Muis,’ zei ze. ‘Ik kan je niet zomaar oppakken en daarheen slepen.’

Ik kreeg een beeld voor ogen van mijn moeder die me, vriendelijk wuivend naar de burens, aan mijn paardenstaart over straat sleurde. Moeders en zinloze opmerkingen zijn zoiets als vaders en slechte grapjes. Wáárom, als ik vragen mag?

‘Maar ik denk echt dat je het best mee kunt gaan,’ voegde ze eraan toe. ‘Binnen een week weet je wat er speelt, ken je alle grapjes en roddels en dan voelt het vast niet meer zo onwennig om weer terug te zijn.’

Terug. Dat woord alleen al bezorgde me een knoop in mijn maag.

‘Ik ken daar niemand meer. Alle groepjes zijn al gevormd. Dan sta ik helemaal alleen. Je snapt het niet.’

Ik hoorde mijn moeder zuchten en gaan zitten. ‘Ik weet dat Connie niet meer je beste vriendin is, maar zij ontfermt zich vast over je.’

‘Iedereen vindt Connie raar. Dat maakt het alleen maar erger.’

Toen voelde ik me pas echt ellendig. Ik ken Connie-May al mijn hele leven. En misschien is ze wel niet meer raar. In twee jaar kan er veel veranderen. Sterker nog: in vijf minuten kan er veel veranderen.

‘Nou, ik heb nog zo gezegd dat je Lauren moest bellen,’ zuchtte mijn moeder. Ik kreeg bijna een paniekaanval toen ik die naam hardop hoorde.

Ik stopte de brokkelende badbom in het halflege kuipje scheerzeep van pap, klom het bad uit en begon door de kleine ruimte te ijsberen.

Ik voelde me nu al opgejaagd en ik zat hier nog maar tien minuten. In het badkamerkastje stond alleen een fles luizenlotion, een flesje oordruppels, mijn moeders toilettas en de laars van Monopoly.

Ik ritste de toilettas open, ging op de wc-bril zitten en draaide een zware gouden pot met *bronze sculpting mousse* open. Alsof je met mousse kunt beeldhouwen. Alsof Michelangelo zijn David-standbeeld met lege Danonekuipjes heeft uitgehakt. Met mijn vinger smeerde ik een flinke klodder op mijn wang. Vervolgens trok ik een medisch uitzienend potje *Forever Young youth elixir capsules* tevoorschijn, draaide het deksel eraf, kneep er eentje open en smeerde de bakolieachtige vloeistof op mijn neus. Ik spoot de Chanelparfum die ze van pap had gekregen op, en depte wat 'Monaco Dreams highlighter' op de plek waar ik de mousse had gesmeerd.

'Ik hou van je,' hoorde ik mijn moeder zachtjes zeggen. 'Ik vind het heel moeilijk om te zien hoe zwaar je het hiermee hebt. Maar je bent sterker dan je denkt, Muis.'

Ik wist best dat ik mee moest met dat skireisje. Zij kon er niks aan doen.

Ik haalde de deur van het slot.

Mam zat met haar benen voor zich uitgestrekt op de vloer thee te drinken uit haar *DANCE MOM*-mok. Ze zag dat ik ernaar keek en schoof haar handen voor de tekst. Ik liet me naast haar zakken en ze reikte me een afgekoelde tosti met jam aan.

'Of ze nu wel of niet raar is, Connie is er over vijf minuten,' zei ze terwijl ze een arm om me heen sloeg.

Ik trok de geroosterde boterhammen van elkaar en haalde er met mijn vinger een flinke lik jam tussenuit. Zwijgend zaten we zij aan zij. Voor ons, vlak naast de trap, hing een ingelijste foto van mij in een

lichtblauw balletpakje terwijl ik een perfecte *grand jeté* uitvoer. Toen ik was toegelaten, verscheen die foto in de krant met als onderschrift: 'Meisje uit de streek verslaat 1200 anderen bij toelating voor de ballet-academie.' We staarden er allebei naar.

Toen werd er aangebeld.

Mam kuste mijn voorhoofd. 'Muis, je ziet eruit als een smurf. Ga maar snel je gezicht wassen.'

Ik stapte de badkamer weer in en keek in de spiegel. Smurf was nog vriendelijk uitgedrukt. Een compliment zelfs. Ik keek naar een enorm blauw gezicht met twee goudbruine, verticale strepen over de wangen. Ik zag eruit als een tekenfilm panda die was losgegaan op de make-upafdeling. Ik draaide de koude en de warme kraan wijd open en begon mijn gezicht te wassen, maar het werd er alleen maar erger van.

Om de hoek van de badkamerdeur verscheen een klein rond sproetengezichtje, omlijst door een bruine krullenbos. Connie. Ze sloeg haar armen om mijn middel en begon zo enthousiast te gillen en op en neer te springen dat ik wel mee moest doen. Ze zag er nog hetzelfde uit, maar anders. Ze was echt groot geworden. Het was bijna niet normaal. Alsof ze op de een of andere manier niet zo lang hoorde te zijn. Alsof ze op stelten liep.

'Muis, al die kleuren op je gezicht!' riep ze opgewonden uit. 'Zó leuk! Mag ik het ook, of is het iets van jou?'

'Het ging per ongeluk.' Het lukte me niet om te doen alsof ik opgewonden was. Maar als het haar al opviel, liet ze er niets van merken.

'De beste dingen ontstaan per ongeluk,' jubelde ze. 'Kijk maar naar mij.' En toen pakte ze mijn handen vast en legde die tegen haar gezicht, zodat er een blauwe handafdruk op haar wangen achterbleef. Ze

begon te zingen en door de badkamer te dansen: *Everybody look left/ Everybody look right/ Can't you see I'm in the spotlight/ Oh I just can't wait to be skiing.* Ze klom op de rand van het bad en sprong ervanaf. *Oh, I just can't wait to be skiing.*

Ik wreef met nagellakremover over mijn wangen om te kijken of het blauw er daarmee af ging. Het lukte een beetje, maar je zag nog steeds een vage smurfachtige panda-impressie. Ik trok mijn strakke knot los en liet mijn haar voor mijn gezicht vallen om me te kunnen verschuilen.

Connie hield even op met dansen. 'Jeetje, Muis, wat is je haar lang! Je kunt gewoon naakt over straat en het als een jas om je heen slaan.'

Ze kwam naast me staan en drapeerde een streng van mijn haar over haar hoofd. Ik laat mijn haar al groeien vanaf mijn derde. Het is het eerste wat iedereen altijd opvalt. Verder valt er namelijk weinig te zien. Ik heb blauwgrijze ogen, een wipneus en een paar sproeten op mijn wangen. Niet zo veel als Connie, maar toch. Voor de balletacademie was ik vrij lang, maar verder ben ik nogal doorsnee.

In de auto deed ik nauwelijks mijn mond open maar liet Connie tegen mijn moeder ratelen over lawines en wat Fransen 's avonds eten ('Niet aldoor slakken, ik heb het gegoogeld. Gelukkig.'). Maar hoe dichterbij we school naderden, hoe ellendiger ik me begon te voelen.

'Ben je zenuwachtig, Muis?' vroeg Connie ineens.

Ik was zo zenuwachtig dat ik geen woord kon uitbrengen. En toen zag ik haar. Aan de overkant, met Scarlett en Melody. Ze had een visgraatvlecht waar ze uren mee bezig moet zijn geweest. Het heeft ons ooit een week gekost om te leren hoe je ze maakt. Ze was gekleed in superkorte denim shorts met een grijze maillot en een bloes met Schotse

ruitjes. Ze zag er nog hetzelfde uit, maar dan iets gelikter. Als een perfect ingekleurde tekening met nog geen krasje buiten de lijntjes. Ze had niet eens een jas aan.

Van een afstandje zag je meteen dat zij het populairste meisje was. Ze is niet de knapste – dat is Scarlett – de slimste of het best in sport... ze is gewoon zo'n soort meisje. Iemand die anderen volgen. Iemand die zij willen zijn. Een deel van me wilde ook zoals zij zijn. Ook al had ze een hekel aan me.

'Ooo, kijk, daar heb je Lauren Bradley,' zei mijn moeder opgewekt en ik voelde me vanbinnen verstenen.

Jack

Max scheurde de derde familiezak chipito's open terwijl de bus de snelweg op reed.

'In Frankrijk kun je echt alles krijgen,' zei hij, terwijl hij een handvol in zijn mond propte en de kaaskruimels in het rond vlogen. 'En dan bedoel ik ook letterlijk álles.'

Toddy snoof minzaam. 'Je kunt overál alles krijgen, als je maar de juiste mensen kent.'

'Dat is precies wat ik bedoel,' sputterde Max, terwijl Toddy en ik weer met brosse kaaskruimels werden besproeid. 'Die kennen we nou juist niet.'

'We kennen niet eens de verkéerde mensen,' zei ik. 'We kennen helemaal niemand.'

Max knikte ongeduldig. 'Ja, precies. Maar in Frankrijk hoeft dat

dus niet. Je kunt er in de buurtsuper behalve chocola en chips gewoon vuurwerk en rotjes en *ninja stars* en noem maar op kopen!’

Toddy fronste zijn voorhoofd. ‘Dat moet ik nog zien.’

We zaten met z’n drieën in het midden van de bus, waar we tijdens schoolreisjes altijd zaten. Dit was onze natuurlijke plek, hier hoorden we thuis. We zijn niet zo suf dat we helemaal vooraan zitten, bij de leraren, en we zijn zeker niet cool genoeg om helemaal achterin te zitten, bij de luidruchtige voetballers en de psycho’s. Wij zijn honderd procent midden-in-de-bustypes.

Max leunde over zijn rugleuning naar ons toe. ‘Echt man, ik zweer het,’ zei hij. ‘Ken je Nathan Freeman uit de vierde? Hij was vorig jaar mee, en hij zei: in Engeland stap je een winkel binnen voor een brood en een pak melk. Nou, in Frankrijk stap je een winkel binnen voor een baguette, een slagwaard en een vuurwerkmolen. Je komt als een *Game of Thrones*-personage weer naar buiten. Zo gaat het daar gewoon.’

Ik lachte. ‘Je snapt toch zeker wel dat dit een snowboardreisje is, ja toch, Max? We gaan niet naar de Alpen om wapens in te slaan.’

Max klakte met zijn tong en viste nog een chipito uit de zak. ‘Ik verheug me nog het minst op het snowboarden. De chronologische volgorde is als volgt: snowboarden op drie, vuurwerk kopen op twee en op één...’ Op een opgewonden fluisterton maakte hij de zin af: ‘Meisjes!’

Toddy rolde met zijn ogen en wendde zich af om uit het raam te staren. ‘Hoe weet je eigenlijk of er daar überhaupt meisjes zijn?’ mompelde hij.

‘Heb jij al die tijd in een hol gewoond of zo?’ siste Max. ‘Het is krusvakantie! Iedereen weet dat het snowboardreisje één en al meisjes

is. Franse meisjes, Duitse meisjes, Engelse meisjes van andere scholen... Het is een wonder als we überhaupt nog aan snowboarden toe- komen met al die meisjes die we gaan tongen!

‘Gezien het feit dat geen van ons in de afgelopen veertien jaar ook maar één meisje heeft weten te versieren,’ zei ik, ‘zou ik daar maar niet al te hard op rekenen.’

Geërgerd streek Max met zijn hand over zijn gemillimeterde rode haar. ‘Luister, Jack. Nathan Freeman stond ook nog op nul toen hij vo- rig jaar aan dit reisje begon. Waar denk je dat de teller op stond toen hij terugkwam?’

‘Dat ga je ons vast en zeker nu vertellen.’

‘Zestien!’ zei Max op gedempte toon. ‘Hij heeft in vijf dagen tijd zes- tien meisjes gescoord!’

‘Ja, nou... Nathan Freeman beweert ook dat zijn oma Tippex heeft uitgevonden, dus hij is niet de meest betrouwbare bron,’ reageerde ik.

‘Whatever,’ snoof Max verongelijkt. ‘Ik wil alleen maar zeggen dat de kansen deze week voor het oprapen liggen.’

Daar had hij eerlijk gezegd wel gelijk in. In mijn veertien jaar en twee maanden op deze aarde was het enige moment dat ik ook maar enigszins in de buurt van zoenen met een echt meisje was gekomen afgelopen oktober, met Maria Bennett. En dat was zo misgelopen dat ik sindsdien nauwelijks nog met meisjes had gesproken. Maar nu wil- de ik even niet aan Maria Bennett denken. Ik had de afgelopen paar maanden sowieso al te veel aan haar gedacht.

Ik bande alle meisjes-gerelateerde zorgen uit mijn gedachten en stak mijn hand in Max’ chipito’s-zak.

‘Hé!’ Hij deelde een bestraffende tik uit. ‘Wie zei dat jij mocht mee- eten?’

‘Het is een “familiezak”!’

‘Ja, precies. En voor zover ik weet zijn wij geen familie. Handen thuis, dus.’

‘Jij bent echt niet normaal, Max.’

Een enorm verkeersbord met ‘Southampton’ erop schoot voorbij. We waren pas een half uur geleden uit Winchester vertrokken en zaten al op nog geen tien kilometer afstand van de veerboot. Max likte zijn vettige vingers schoon en verfrommelde de lege zak tot een prop.

‘Gooi die Franse taalgids eens deze kant op, Toddy,’ zei hij.

Toddy trok zijn wenkbrauwen op. ‘Wacht even, dus je loopt me de hele week af te zeiken vanwege m’n taalgids en nu wil je hem zelf in-kijken?’

‘Nou, je moeder heeft hem toch speciaal voor jou gekocht?’ Bij “speciaal” zette hij een hoog piepstemmetje op. ‘Dan kunnen we er maar beter gebruik van maken, toch?’

Toddy spitte door zijn rugzak en gooide de gloednieuwe gids naar Max, die er driftig doorheen begon te bladeren.

‘Wat zoek je?’ vroeg ik. ‘Ik denk niet dat “Doet u mij maar een paar ninja stars” erin staat.’

‘Nee, nee,’ mompelde Max terwijl hij door bleef bladeren. ‘Ik wil weten hoe je zegt dat je in een band zit. Die Franse meisjes worden wild als ze horen dat we in een band spelen.’

‘Jezus, je blijft maar doorgaan over die suffe band van jullie, hè?’

We keken allemaal op naar Jamie Smith, die met zijn piekerige kapsel boven ons uittorende. Dat is het probleem als je midden in de bus zit: iedereen die voor de plee staat te wachten luistert mee.

‘Jullie hebben nog nooit opgetreden, jullie hebben niet eens een naam.’ Jamie snoof minachtend. ‘Dat kun je moeilijk een echte band noemen.’

‘Ja, nou, daar wordt aan gewerkt,’ reageerde Max. ‘En toevallig zijn we een geweldige band, Jamie.’

Soms weet ik niet of Max gewoon lef heeft of dat hij echt achterlijk is. Jamie is niet echt een achter-in-de-bus-type; hij spoort namelijk niet helemaal. Ik heb hem in de kantine weleens een klap zien uitdelen aan een brugklasser omdat die de laatste muffin kocht.

‘Als jullie zo geweldig zijn,’ schamperde Jamie, ‘waarom haakte jullie zanger dan af tijdens het Open Podium?’ Hij liet zijn blik op mij rusten en ik voelde meteen dat ik een kleur kreeg. Ik zat er niet op te wachten dat Jamie Smith de hele bus er nog eens aan herinnerde wat er die avond was gebeurd. De afgelopen tien dagen had ik er juist alles aan gedaan om de herinnering uit te wissen.

‘I-ik ben niet afgehaakt...’ stamelde ik terwijl ik nog roder werd. ‘Het was alleen...’

‘Je bent wel afgehaakt,’ zei Jamie over mijn hoofd heen. ‘Iedereen heeft het gezien! Ik weet wel een goeie naam voor jullie: De Afhakers.’

Achter in de bus barstte Jamies beste vriend Ed in lachen uit. Opeens realiseerde ik me dat iedereen meeluisterde.

‘Bek dicht, Jamie,’ reageerde Max. ‘We gaan onszelf niet De Afhakers noemen.’

‘Hmm, De Afhakers, niet verkeerd,’ mompelde Toddy afwezig.

Max gaf hem een stomp. ‘Hou even je bek, Toddy. We zijn niet De Afhakers, omdat we niet zijn afgehaakt. We hadden toevallig gewoon... geen zin om bij het Open Podium te spelen.’

Ik werd overspoeld door een gevoel van dankbaarheid. Al is Max nog zo’n eikel, hij neemt het altijd voor me op.

‘Ja hoor, tuurlijk,’ zei Jamie. ‘Ik kan niet wachten tot jullie die Franse meisjes over jullie band vertellen. Ze lachen jullie meteen uit, man.’

Geen wonder dat de teller nog op nul staat.’

Een paar rijen achter ons steeg er weer luid gelach op. Ik keek Max aan. Hij was nog roder aangelopen dan ik en hij had een opgezwollen ader in zijn nek. Hij kneep zijn flesje Sprite bijna fijn.

‘Niet schudden,’ zei Jamie. ‘Dan ontploft-ie.’

‘Ja,’ zei Max terwijl hij hem recht in de ogen keek en de dop eraf schroefde. ‘Dat is juist de bedoeling...’

2

Muis

Ik wil weer vriendinnen worden met Lauren Bradley. Ik wil net doen alsof de afgelopen twee jaar niet hebben bestaan. Ik wil naar haar toe gaan en zeggen: 'Hé, Lauren, ze hebben me van de balletacademie gegooid. Ze willen me niet meer. Ze hebben waarschijnlijk spijt dat ze jou toen bij de audities niet hebben gekozen. Je hoeft me nu niet meer te haten. We kunnen gewoon weer op mijn kamer danspasjes verzinnen, bij elkaar logeren en tot diep in de nacht praten.'

Ze heeft me op Instagram geblokkeerd en toen heb ik haar min of meer uit mijn gedachten verbannen. Alsof onze vriendschap nooit had bestaan. Ik ben naar de balletacademie gegaan en heb haar gewoon uit mijn geheugen gewist. In mijn nieuwe slaapzaal hing ik mijn wand vol met foto's van Lila, Meg en Kate, en alles van daarvoor schudde ik van me af. Nu kon ik mijn ogen niet van haar afhouden. Maar ze keek mij niet aan. Ik haat dat meidengedoe. Als iemand gewoon doet alsof je niet bestaat. Dat vergt best veel inspanning, net doen alsof iemand lucht is. Je moet jezelf behoorlijk goed onder controle hebben. Natuurlijk heeft Lauren me zien oversteken, met mijn koffer op

wieltjes, samen met Connie. Natuurlijk heeft ze gezien dat ik me bij mevrouw Mardle, onze brugklasmentor, ging inschrijven en dat ik afscheid nam van mijn moeder. Ik was ooit haar beste vriendin... maar nu keurde ze me geen blik waardig.

Het voelde zo onwerkelijk om weer door de schoolhekken van Bluecoats te lopen – net als wanneer je over iets droomt wat je in het dagelijkse leven al vergeten bent. Alsof je illegaal een herinnering binnengaat. Het zag er nog precies hetzelfde uit: zo'n vies, oud gebouw dat helemaal niet bijzonder of statig is maar gewoon kitscherig en overduidelijk fout. Mijn moeder zat op Bluecoats toen het net gebouwd was, en sinds die tijd heeft het volgens mij nooit een lik verf gehad. Het is een lelijk, betonnen gedrocht. White Lodge ligt maar een paar kilometer verderop, maar het zouden er duizend kunnen zijn. De eerste keer dat ik White Lodge zag, midden in een park vol herten, zag ik door de manshoge ramen een jongen en een meisje een *pas de deux* dansen. Lauren en ik hadden elkaar met wijd opengesperde ogen aangekeken, en ik wist meteen dat dát het enige was wat ik wilde.

‘Ik vind het echt superspannend en dan moet ik altijd naar de plee.’ Connie danste op haar plek op en neer. ‘Eén avond treedt er een dansende eland op, wist je dat? Volgens Minnie Porter danst-ie in een tuinbroek de macarena.’

‘Hoi.’ Een meisje gooide haar rugzak naast ons op de grond. Eerst wist ik niet wie ze was. Ze had dik, golvend zwart haar met kleine vlechtjes erdoorheen, en ze droeg gescheurde jeans, volgeklad met viltstift. Ik herkende haar alleen aan haar heldergroene ogen. Keira Avakian. Ik was verbaasd hoe knap ze was geworden. De laatste keer dat ik haar zag had ze een vreemde, korte bob die wijduit stond omdat haar haar zo dik was en droeg ze speciale schoenen voor platvoeten.

‘Hé, Keira!’ Connie vloog haar om de hals. Het was een wonderlijke combinatie: Connie met haar perfecte krulletjes en keurig gestreken bloes die haar moeder waarschijnlijk had gekocht, en Keira met haar norske, nonchalant-coole uitstraling.

‘Jezus, wat is het vroeg,’ klaagde Keira. ‘Het lijkt wel of we in de gevangenis zitten.’ Ze wierp een dodelijke blik in de richting van mevrouw Mardle.

‘Ik denk niet dat gedetineerden op skivakantie gaan,’ merkte Connie droogjes op.

‘Hé, Muis.’ Keira zei het alsof we beste vriendinnen waren, alsof ik haar gisteren nog had gezien.

‘Hoi.’ Ik probeerde het net zo aardig en achteloos te zeggen als zij, maar het kwam er kort en afgemeten uit. Keira ritste haar rugzak open en begon er wild in rond te graven. Hij zat volgeladen met eten. Dorito’s, vleespasteitjes, winegums en twee pakken koek. Het tegenovergestelde van de megagezonde snacks (proteïneballetjes en zakjes amandelen) waar mijn koffer vol mee zat.

Keira viste een zakje kaaskoekjes uit haar rugzak en strooide er een paar direct uit de zak in haar mond. ‘Waarom zit je eigenlijk niet meer op de balletacademie?’

Er had zich een rij voor de ingang van de bus gevormd en de meisjes om ons heen werden opeens muisstil. Blijkbaar was Keira niet de enige nieuwsgierige. De baksteen in mijn maag werd vloeibaar en begon op en neer te dansen. En toen zag ik Lauren. Ze stond een paar meter verderop met Scarlett en Melody. Ze keken me geen van allen aan, maar ik voelde de spanning die er hing. Ze wachtten tot ik mijn mond opendeed.

De waarheid was simpel. Het zou zo gemakkelijk zijn om gewoon te

zeggen: ‘Ze vonden niet dat ik de potentie die ik als elfjarige had waarmaakte, dus ben ik van school getrapt.’ Maar dat zei ik niet. Mijn hart ging als een razende tekeer en met een dun stemmetje zei ik: ‘Mijn balletjuf heeft me voorgedragen voor een dansopleiding in Parijs. Ik begin in september.’ Ik zei het meer tegen Keira’s rugzak dan tegen haar. Ik voelde de schaamte naar mijn wangen stijgen. Ik wilde het meteen terugnemen, maar het was al te laat.

‘O, wat cool,’ zei Keira. ‘Dus je blijft maar twee trimesters?’

Ik knikte opgelaten en Connie zei: ‘Wauw. Dat is geweldig! *Ooo la la, très bon, baguette.*’

Een meisje op White Lodge in het jaar boven mij was toegelaten tot het Nationale Ballet in Parijs, dus het had waar kunnen zijn. Alleen was het niet waar. Ik wachtte tot iemand zou zeggen dat ik onzin uitkraamde, maar dat gebeurde niet. Misschien zou ik van mijn moeder best toelatingsexamen mogen doen bij andere academies en misschien zou ik worden toegelaten. In dat geval zou het niet echt een leugen zijn. Ik ademde diep in en probeerde het allemaal weg te drukken.

Keira werkte het laatste kaaskoekje naar binnen, maakte een prop van het zakje en gooide het in de richting van de vuilnisbak. ‘Ik wou dat ik ergens zo goed in was dat ik het huis uit kon. En van school af. Dan zou mijn leven er een stuk beter uitzien.’

‘Nou, deze skivakantie heb je in ieder geval al binnen,’ zei Connie terwijl ze me zachtjes in mijn arm kneep. ‘Kun je meteen je Frans oefenen.’

Ik keek op om naar Connie te glimlachen, alleen viel mijn oog op Lauren. Ze keek me even met een zweem van een glimlach aan, en vervolgens keek ze weg om iets tegen Scarlett en Melody te zeggen. Ze barstten in lachen uit alsof ze nog nooit zoiets grappigs hadden

gehoord. Lauren wist meer van ballet dan wie dan ook. Ze wist alles van audities, we hadden werkelijk ieder boek over de Nationale Balletacademie gelezen. Ik voelde me misselijk worden.

Mevrouw Mardle kwam in actie en begon iedereen de bus in te drijven.

‘Gaan jullie maar naast elkaar zitten,’ zei Keira terwijl we de bus in klommen. ‘Ik vind het prima om lekker muziek te luisteren.’

‘Nee, echt niet, dat zou ik vervelend vinden,’ reageerde ik.

‘Weet je het zeker?’ vroeg Connie. ‘Ik wil niet dat mevrouw Mardle denkt dat ik je gewoon laat stikken. Ik neem het superserius dat ik je mentor ben.’

Ik ging achter hen zitten. ‘Ik val waarschijnlijk toch meteen in slaap.’

‘Geen zorgen,’ zei Connie. ‘Ik zal alles twee keer zeggen, als een papegaai, zodat je niks hoeft te missen.’

Lauren, Scarlett en Melody liepen door het gangpad zonder me ook maar een blik waardig te keuren. Ik trok mijn hoodie over mijn knieën en liet mijn hoofd tegen het raam rusten.

We reden Londen uit, de snelweg op. Connie en Keira zaten met één koptelefoon muziek te luisteren. Het tweetal voor hen ook, en het tweetal voor hén ook. Het enige wat ik tussen alle stoelen zag waren snoertjes van gedeelde koptelefoons. Waarom wordt alles in het leven altijd in tweeën verdeeld?

Zo nu en dan hoorde ik Lauren achter me in lachen uitbarsten. Ik durfde niet om te kijken. Het leek wel of ze het expres deed. Om me in te peperen hoeveel ik miste. Ieder keer dat ik hen hoorde, drukte ik mijn hoofd tegen het raam zodat het geluid overstemd zou worden door het getril van de bus. Kennelijk was ik op een gegeven moment in slaap gesukkeld, want toen ik wakker werd, keek ik recht in het gezicht van Connie.

‘Muis!’ Ze had haar ogen opengesperd. ‘Ik moet je iets vertellen.’

‘Ze is zwanger!’ Keira stak haar hoofd tussen de twee stoelen door.

‘Alweer?’ zei ik, maar het klonk helemaal niet grappig.

Connie wierp een boze blik op Keira. ‘Ik was niet degene die op Katies feestje in de invaliden-wc met Elliott stond te zoenen.’

‘Ja, tuurlijk. Hoe dan ook, vertel het haar maar.’

Connie keek me aan. ‘Muis, kun je een geheim bewaren?’

Ik knikte.

‘Oké,’ zei Connie ernstig. ‘Ik wil niet je integriteit in twijfel trekken, maar we moeten het pact van de *Cheese Club* bezegelen. Voor het geval dat.’

Ze opende haar vuist. Er lagen twee mini-Babybels in haar palm. Ze drukte er een in mijn hand. ‘Weet je het nog?’

‘Dat kon toch alleen op onze geheime ontmoetingsplaats?’ zei ik.

‘Dat hebben we toch in de eerste klas in het Science Museum aangepast? Ik heb de statuten nog.’ Ze hield haar handpalm met het kaasje erin naast die van mij en zei op gedempte toon: ‘Muis, ik meen het serieus. We heb de Cheese Club nodig. Kus. De. Kaas.’

‘Oké, oké.’ Ik kuste de kaas. ‘Hadden we de Cheese Club in de tweede niet opgeheven?’

‘De Cheese Club blijft altijd bestaan.’

Connie tilde langzaam haar rugzak op en keek om zich heen of niemand het zag. Ik had geen idee wat erin zou kunnen zitten. Ze deed alsof hij vol met explosieven zat. Behoedzaam ritste ze een hoekje open.

‘Kijk dan,’ fluisterde ze.

Ik boog voorover en hield mijn gezicht er vlak naast. Ik zag metalen tralietjes. Ik duwde de rits iets verder open. En toen zag ik hem. Met

zijn kleine zwarte kraal oogjes keek hij vanuit het kooitje naar me op. Een roodbruin haarbolletje.

‘Kijk die kleine hamsteroogjes dan,’ kraaide Connie. ‘Hij herkent je nog.’

Dat leek me sterk. ‘Is het... is dat *Mr Jambon*? Is hij nog steeds...?’ Ik was nogal overrompeld door de hele situatie.

‘Yep,’ antwoordde Keira, die over de stoelleuning hing. ‘In hamsterjaren is hij ongeveer negentig. Hij reist met zijn vijfenzestigpluspas.’ Ze lachte alsof ze het allemaal doodnormaal vond en begon met haar vinger een hamsterfiguurtje op het raam te tekenen.

‘Wis dat meteen uit!’ siste Connie. ‘Ben je gek of zo?’

Keira zakte weer onderuit. ‘Die is goed. Jij neemt een bejaarde hamster mee op skivakantie en ik word voor gek uitgemaakt.’

Jack

Jamie stond nog steeds tegen Max te schreeuwen toen we in Southampton aankwamen.

‘Ik heb dit shirt speciaal voor deze vakantie gekocht!’ tierde hij terwijl we allemaal de bus uit stroomden en op de ferry stapten. ‘Nu zit-ie onder de Sprite!’

‘Misschien moet je hem gewoon even wassen?’ opperde Toddy behulpzaam.

‘Hij mag niet in de wasmachine!’

‘Dan was je hem toch met de hand, mongool,’ mompelde Max.

Jamie schopte tegen de metalen wand van de ferry. De harde trap

galmde even na. Terwijl hij tegen Ed stond te klagen beklommen wij de trap naar het bovendeck. Daar was een restaurant, een speelhal en een snoepwinkel, maar er hing zo'n zeeziekmakende geur dat we naar buiten vluchtten.

'Bedankt, Max,' zei ik zo luchtig en nonchalant mogelijk terwijl we het wonderige dek op stapten. 'Dat je zei dat we samen hadden besloten om niet op te treden.'

Max sloeg me hard op mijn rug en grijsde. 'Tuurlijk, man. We zijn een band. We steunen elkaar.'

Toddy stootte met zijn vuist tegen mijn schouder. 'Yeah. Ik neem het je niet kwalijk. Ik zou nóóit voor publiek durven zingen. Ik vind het al eng om met mijn bas achter op het podium te staan.'

'Ik begrijp alleen nog steeds niet waarom jij niet zou kunnen zingen, Max,' zei ik.

'Ik ben de drummer, Jack,' reageerde hij wrevelig. 'En zingende drummers bestaan niet.'

'En Phil Collins dan?' zei Toddy.

'Die ken ik niet,' snoof Max. 'En dat zegt alles: dan zal hij wel niet zo succesvol zijn.'

Toddy trok zijn neus op. 'Dat is-ie wel. Mijn vader heeft wel tien albums van hem.'

'Ja, nou, we willen niet zozeer indruk maken op je vader, toch? We willen indruk maken op de meisjes, rijk en beroemd worden en rock-'n-roll naar ongekende hoogten brengen.'

Toddy knikte. 'Oké, prima. Zolang we onszelf maar haalbare doelen stellen.'

Max sloeg me weer op mijn schouder. 'Hoe dan ook, Jack is echt de perfecte leadzanger, ook al heeft hij het zelf nog niet door. Het Open

Podium was even een kleine misser. De volgende keer spelen we het dak eraf.’

De volgende keer. Daarom deed Max zo cool over het feit dat ik die avond was afgehaakt, hij dacht dat het alleen die ene keer was. Hij dacht dat ik er bij het volgende optreden wel overheen zou zijn. Maar ik wist wel beter.

Ik vind het geweldig om gitaar te spelen en hard te zingen als we met z’n drieën in Max’ slaapkamer zijn, maar om het voor publiek te doen... alleen al bij het idee raak ik verlamd. Dat was wat er bij het Open Podium gebeurde: ik verstijfde gewoon. Ik had tegen Max gezegd dat ik er nog niet klaar voor was, maar hij had ons toch opgegeven. Toen de dag van het OP was aangebroken en ik tussen een kier in de gordijnen de volle zaal in keek, wist ik meteen dat ik het niet kon. Ik ben zonder op of om te kijken linea recta naar de uitgang gelopen.

We stonden aan de rand van het dek met onze ellebogen over de reiling te kijken hoe Engeland langzaam door de mist werd opgeslokt.

‘Wat één ding betreft heeft Jamie wel gelijk,’ zei Max. ‘Het is best deprimerend dat we geen van allen nog hebben gezoend. Ed heeft al tien meisjes gescoord. Tien! Hij is een maand jonger dan ik en hij zit al in de dubbele cijfers.’

‘Serieus?’ kreunde ik. ‘Dat is *insane*. Ik kan me niet eens voorstellen dat een van ons ooit de dubbele cijfers haalt.’

‘We zitten nog niet eens op één cijfer,’ lachte Toddy. ‘We staan op nul.’

‘O, en is nul dan geen cijfer?’

Toddy opende zijn mond om hier tegenin te gaan, maar er kwam niets uit.

‘Precies,’ zei ik zelfvoldaan, hoewel ik me vanbinnen totaal niet zelfvoldaan voelde. De herinnering aan Maria Bennett kwam opnieuw in me op en dit keer kwam ik er niet vanaf.

We hadden op Sarvans veertiende verjaardag in de tuin gezeten. Zij was degene die had voorgesteld om naar buiten te gaan. Ik weet nog dat ik dat een goed teken vond. Het was oktober, ijskoud; mensen gingen alleen naar buiten om te tongen. We zaten daar en keken naar de sterren en de grauwe wolkenlierten, en ik bleef mezelf maar aansporen om naar haar toe te buigen en haar te zoenen, maar iets hield me tegen. Het was zo vreemd. Het was niet alleen de angst om te worden afgewezen (hoewel dat een eng idee was). Ik was vooral bang om het verkeerd te doen. Ik zag alsmáar voor me hoe ze vol afschuw zou terugdeinzen omdat ik het op de een of andere manier had verkloot. Dus uiteindelijk deed ik helemaal niets. Ik heb het niet eens geprobeerd. Ik ben gewoon afgehaakt. Precies zoals bij het Open Podium. Zoals ik altijd lijk af te haken.

‘Geen zorgen,’ zei Max, en ik landde weer met beide voeten op de grond. ‘Binnenkort staat de teller niet meer op nul.’ Hij keek naar een paar zeemeeuwen die enkele meters boven ons zweefden en streek met zijn vingers over de donshaartjes op zijn bovenlip. ‘Zouden Franse meisjes van snorren houden?’ vroeg hij zich hardop af.

‘Nee, hè,’ kreunde Toddy. ‘Niet weer.’

Max was nogal geobsedeerd door het feit dat hij zo ongeveer als eerste van onze klas enige baardgroei vertoonde. Hij bleef maar doorzeiken over zijn ‘snor’. Als je het al een snor kon noemen. Wat niemand deed.

‘Zeker weten,’ zei ik. ‘Franse meisjes zijn gek op volle, borstelige snorren. Ik weet alleen niet wat ze vinden van snorren die eruitzien als opgedroogde chocomelspannetters.’

‘Hoezo is dit geen echte snor?’ vroeg Max terwijl hij boos naar zijn bovenlip wees.

‘Bij een echte snor kun je geen afzonderlijke haren tellen,’ antwoordde Toddy. ‘Hoeveel zijn het er volgens de laatste tellingen? Vierentwintig?’

‘Achtentwintig, om precies te zijn,’ reageerde Max. ‘En dat zijn er achtentwintig meer dan bij jou, Toddy. Jij hebt waarschijnlijk nog niet eens schaamhaar als je veertig bent.’

Toddy lachte als een boer met kiespijn en ik stootte Max tegen zijn arm. Soms is hij zo’n eikel. Hij weet best dat het bij Toddy nogal gevoelig ligt dat hij er zo jong uitziet. Toddy en ik waren officieel ‘de kleintjes’ in onze klas, totdat ik een paar maanden geleden opeens een groeispurt kreeg. Toddy heeft er nooit iets over gezegd en ik ook niet. Toch voelde ik me een beetje lullig. Maar ja, wat kon ik eraan doen? Krimpen is geen optie.

Max snapt gewoon niet hoe het is. Zelfs in de brugklas was hij al langer dan de helft van de leraren. Hij is groot, luidruchtig en onhandig, en met zijn gemillimeterde rode haar ziet hij eruit als een van de broers Wemel, maar dan een die rugby speelt. Toddy is het tegenovergestelde: klein en verlegen, met een scheve bril en een slordige bos blond haar waar hij zich achter verschuilt als iemand anders dan Max of ik tegen hem praat.

Ik ben... tja, ik weet eigenlijk niet wat ik ben. Ik heb geen idee hoe andere mensen me zien. Dat was waarschijnlijk het hele probleem met Maria Bennett. Ik kon me gewoon niet voorstellen dat ze me leuk vond.

Op het bovendeck begon het harder te waaien, dus Max opende zijn aftandse rugzak om er een hoodie uit te halen. Ik zag dat er pas nog

met een zwarte stift *PSYCHO SEX DEATH SQUAD* op de capuchon was geschreven.

‘Je wil onze band toch niet echt zo noemen, hoop ik?’ zei ik.

‘Juist wel,’ zei hij kortaf. ‘Daar trek je de aandacht mee. Als jij “Psycho Sex Death Squad” op een poster zag staan, zou je zeker stoppen om te kijken wat er stond, toch? Het is sowieso beter dan waar jullie mee aan kwamen zetten.’

‘Ik vond mijn suggestie anders best goed,’ zei Toddy.

‘Ja, dat spreekt voor zich,’ kaatste Max terug.

‘*The Parallelograms*,’ zei Toddy terwijl hij dromerig over de zee staarde. ‘Die term heb ik een keer bij wiskunde gehoord. Ik vind het cool klinken.’

‘Toddy,’ zei Max onverzoenlijk, ‘we gaan onze band niet noemen naar iets wat je bij wiskunde hebt gehoord. Dan kunnen we onszelf net zo goed meteen omdopen in *The Massive Geeks*.’

‘Ja, niet lullig bedoeld, Tod, maar dat is nog slechter dan Max’ voorstel,’ zei ik. ‘Dat van mij is nog het minst slecht.’

‘En dat is?’ vroeg Toddy.

‘*About Time*,’ zei ik.

‘Over tijd?’ Toddy trok een bedenkelijk gezicht.

‘Haha!’ schaterde Max. ‘Die is goed! Dan heb je in ieder geval gescoord!’

‘Doe normaal!’ zei ik. ‘Het betekent “Hoog tijd”. Het klinkt lekker.’

Ik kwam er een tijdje geleden op toen ik mijn vader over Max’ Psycho Sex Death Squad vertelde en hij zei dat ‘het hoog tijd was dat Max in therapie ging’. Ik stel me zo voor dat ik deze anekdote later als we beroemd zijn in interviews opdis. In mijn fantasie valt die altijd goed.

‘Die naam moet er echt snel komen,’ zei Max. ‘Het begint belachelijk

te worden dat we er nog steeds geen hebben. Alle goede bands hebben een naam.'

'Laten we stemmen,' opperde Toddy.

'Hoe zie je dat voor je?' vroeg Max geïrriteerd. 'Dan stemmen we allemaal voor ons eigen voorstel.' Plotseling lichtten zijn ogen op. 'Ik weet het!' riep hij uit. 'Deze vakantie geeft de doorslag!'

'Waar heb je het over?' vroeg ik.

'Degene die het eerst een meisje scoort mag beslissen!'

Toddy liet zich op een van de plastic bankjes zakken. Zijn blonde haar wapperde in de wind. 'Geweldig. Dan val ik dus meteen af,' zei hij kribbig.

'Ja, ik weet het niet, Max...' begon ik, maar hij sloeg zijn arm om mijn schouder en kreunde. 'Jack, kwel je jezelf nou nog steeds met Maria Bennett? Dat is ondertussen een half jaar geleden, man.'

Ik haalde mijn schouders op.

'Luister,' ging hij verder. 'Laat dit duidelijk zijn: ik wil aan het eind van deze vakantie niet meer op nul staan, oké? En zonder mijn helpers kom ik nooit van die nul af. Dus misschien raak je dankzij deze weddenschap in ieder geval met wat meisjes aan de praat.' Hij boog wat dichter naar me toe. 'Want je wilt toch zeker niet dat onze band de Psycho Sex Death Squad gaat heten, toch?'

Ik schudde mijn hoofd.

'Nou dan,' grijnsde hij. 'Zorg dan maar dat jij als eerste een meisje scoort.'